

Mededelingen van het Verbond der Vlaamse Academics V.V.A.

Sekretariaat: Em. Jacquainlaan 126 — Brussel-1 — Tel. 02/18.68.20 — PR 4292.38

14e jaargang - nr. 12 — december 1969 — verschijnt maandelijks

Even onderstrepen

Onder een z.g. „Wetenschappelijk” maskerade-pakje werd het „Instituut Solvay” — de bondgenoot van de anti-Vlaamse politiekasters, — ingebed in het milieu van „l'Université Libre de Bruxelles”. Doen we er niet best aan de boeken niet meer aan te kopen, uitgegeven door „Instituut Solvay”!

Bij de laatste annexatie (in 1954) van de Vlaamse gemeenten Evere, Ganshoren, Sint-Agatha-Berchem werd door het Tricolore Beleid plechtig de belofte afgelegd dat het de laatste inpalming zou zijn . . . Daarna kwam het verraad van Hertoginnedal. Zijn wij een volk van gekastreerden . . . ?

In de zes — te Hertoginnedal — „via faciliteiten”-toezegging versjacherde gemeenten, genieten „les gens biens” van faciliteiten, in rechte en in feite.

De Vlamingen te Brussel genieten van faciliteiten in rechte . . . maar niet in feite.

De Vlamingen in Wallonië genieten van geen enkele faciliteit. Dat is Belgische Grandezza!

We hebben een Vaste Commissie voor Toezicht op het Talengebruik . . . De beschrijving van haar werking en de bestrijding ervan door de Franstalige „Patriotards”, alleen is reeds een accuraat rekwisitoor tegen het Belgisch Staatsbestel . . .

Hoe lang nog?

Te Sint-Agatha-Berchem worden in de gemeentelijke school op dit uur de Vlaamse kinderen bedreigd met uitdrijving. . . opdat de kinderen van Franstalige übermensen er hun intrek zouden kunnen nemen.

Ten gerieve van de uitgedrevenen zou een protserig burgerhuis worden opengesteld . . .

Wat is de vervloekte „diskriminatie” ook weer?

Aan de gemeenten Komen en Moeskroen, definitief aan Vlaams volksgebied ontruikt, werd zo dadelijk een Postnummer toebedeeld afhankelijk van de Sektor Doornik. Aan de Voerstreek, wettelijk afhankelijk van Hasselt, werd tot op heden géén nummer gegeven . . . Hoe heet ook weer de huidige minister van P.T.T. . . . ?

Sabena wordt sinds decennia beheerd o.m. door „le directeur Deswarte”. Onder zijn beleid werden op 2 oktober l.l. aan alle personeelsleden richtlijnen gegeven omtrent: 1. „Contrôle technique”, 2. „Sécurité et Hygiène”, 3. „Contrôle réglementaire”. Geen woord in het Nederlands!

De ambtenaren werd op het hart gedrukt: „Le respect de la personne humaine doit les guider dans l'exercice de leurs fonctions”. En die vent is lid — wat? — leidende figuur! — in de „Liga voor de Rechten van de Mens”. Wie wil van deze Liga nog lid blijven zo lang de schijnheilige schoft Deswarte er nog in troont!

Hoe lang duldt een Vlaams Minister van Verkeerswezen dat Zwart Schaap nog in zijn kudde . . . !

Zaventem-luchthaven ligt op Vlaamse bodem. Minister Segers liet toe dat de Rijkswachtbrigade er werd gesplitst in twee afdelingen: Frans en Nederlands.

Bevat die maatregel de boodschap aan het milieu van een nakende gebieds-annexatie ten bate van Brussel . . . ?

Te Zaventem kan, mag en moet wettelijk alleen een Vlaamse Rijkswachtbrigade gekazerneerd zijn. Net als te Antwerpen. Een andere beschikking heet: „Wetsverkrachting”. Een minister zou het moeten weten!

Niet een van de hier opgesomde misstanden is niet het voorwerp geworden van scherpe veroordelingen, uitgesproken door V.V.O. (Vereniging van Vlaams Overheidspersoneel) en door het Koördinatiecomitee voor Vlaamse Culturele Manifestaties-Brussel en Omgeving.

Het V.V.A. steunt con animo de genoemde strijdverenigingen.

Wat morgen?

Indien België nog geestdrift kan inboezemen en indien iemand er nog aan denkt in samenwerking met Franstaligen enige controle uit te oefenen over het Talengebruik, dan kan het wetsvoorstel, neergelegd door Volksvertegenwoordiger M. Coppieters wellicht nog enig hoopgevertje laten gloeien . . .

Het voorstel beoogt in een zestiental artikelen de werking van twee Hoge Kamers voor Taaltoezicht in het leven te roepen. Twee Kamers samengesteld uit totaal onafhankelijke figuren; lui zoals degenen die we in het Rekenhof zien optreden. Deze Kamers zouden bevoegd zijn, één over het Franstalig, één over het Nederlandstalig landsdeel — en beide over geheel het in Brussel gevestigd gezagsbestel, hoe het ook moge heten . . .

Om het even wie mag klachten neerleggen bij die Kamers. De modaliteiten van Sanktie zijn zeer uitgebreid. Zij voorzien: nietig-verklaring van handelingen — progressief strengere tuchtstraffen bij herhaling van administratieve tekortkomingen — burgerlijke schadevergoeding voor de gevolgen van een administratief vergrijp — intrekking 1e van geldelijke steun aan instellingen en diensten die geen eerbied betonen voor de taalwetgeving — 2e van toegestane vergunningen of toevertrouwde opdrachten aan personen of instellingen die balsturig de Taalwetten negeren, enz. . . .

Het V.V.A. nam gaarne kennis van de gezonde opzet van het wetsvoorstel en van de uitgekende modaliteiten van toe te passen bestraffing.

Het V.V.A. hoopt dat het ontwerp wet moge worden, en zo niet, dan verheugt het V.V.A. er zich over, dat alleen al het indienen van het ontwerp, in se reeds de veroordeling van het Belgisch bestel bevat, waarin het noodwendig blijkt een dergelijk wetsvoorstel in te dienen.

Aan Regering en Parlement werd door de V.V.L. (Vereniging van Vlaamse Leerkrachten) een motie gezonden; ze behelst 1e. een veroordeling van de partijkleurige compromissen, 2e. een waarschuwing tegen niet-etisch verantwoorde oplossingen en 3e. een walguiting over het anti-Vlaams onwaardig Brussel.

De motie eindigde met een accurate oproep. Hij luidt als volgt: „De Vereniging van Vlaamse Leerkrachten roept al haar lesgevers in de laatste jaren van het secundair onderwijs op, om in de eerste weken van het tweede trimester hun lessen actualia te besteden aan de zo noodzakelijke structuurhervormingen en speciaal hun leerlingen objectief voor te lichten over de problematiek en de draagwijdte van de grondwetsherziening.”

Proficiat V.V.L.!

Even herdenken vóór de jaar-wende

In het jaar 1969 ontvielen ons te Antwerpen twee sympatieke figuren.

De ene was dr. med. Albert Ide, de andere dr. med. Frans van Thillo.

De eerste was 53 jaar, de tweede 36.

Een pijnlijke neven-beschouwing: de jongste volgde — qualitate medewerker — de oudste op, in dezelfde geneeskundige praktijk.

ALBERT IDE

Oost-Vlaming en Gentenaar.

Aan de R.U.G. behaalde hij het diploma van arts. In de kliniek van dokter Adriaan Martens kreeg hij de voltooiende finishing touch. Hij werd er méér dan een medewerker: hij werd er de leider van de instelling, terwijl dokter Martens aan de Anti-Vlaamse en tricolore hetze zijn tol moest betalen. Martens' lijdensweg ten einde, verhuisde Albert Ide naar Antwerpen. Gauw genoot hij er, in alle volkslagen, vertrouwen en vriendschap.

Albert had ergens in zijn leven gekozen. En goed. Vijanden had hij niet. Misschien wel „tegenstanders”. En dat is ook best zo.

Hij had ze gekozen: het waren die lieden, die menen, dat ze zich beter voordoen, wanneer ze hun eigen normaal natuur-wezen verloochenen. Dat soort leverde Alberts tegenstanders.

Er is het Vlaams Geneesherenverbond: dokter Ide behoorde er tot het beleid. Er is de Antwerpse Afdeling van ons Verbond van Vlaamse Academics: Albert behoorde tot het bestuur. Gedurende enkele jaren vertegenwoordigde hij de Antwerpse gouw in de Centrale Raad van ons Verbond. Toen de Antwerpse Gouwafdeling van het V.V.A. als eerste Antwerpse vereniging openbaar oprukte voor het vestigen van een universiteit te Antwerpen, gebeurde dat o.m. door de uitgave van een brochure; ze werd op een duizendtal exemplaren verspreid in de intellectuele en leidende sferen van de Antwerpse bevolking.

Het was Albert Ide die de uitgave bekostigde.

Het was in een 19de-eeuws huis, gelegen aan de Van Eycklei (nr. 46), thans vervangen door een hoog woonkompleks, ter eerste verdieping, dat de eerste vergaderingen plaatsgrepen van een Komitee, dat zou ijveren voor de universiteitsvestiging; het was het huis waarin het gezin Ide woonde en waarin ook de medische praktijk werd uitgeoefend.

Voor hen die er aan deze ontmoetingen deelnamen, lokaliseert zich ter plaatse, de herinnering aan gulden avonden.

Albert Ide was een mooie figuur van strijd voor de Idee — en van volharding in de opzet.

Tot hier enkele toetsen, gewijd aan de verhoudingen tussen de Mens en zijn Volk.

Er was Albert Ide, de arts.

Een mens, stil en zacht, aandachtig en open, direkt voelend wat de internist ook moet voelen in de psychische onderlagen van zijn patiënt; een medicus die de opgedane indrukken gewetensvol assimileerde, ordende en afwoog, om ze als bouwstenen in een verantwoord besluit te verwerken; een geneesheer die eenvoudig en sober optrad, handelend in overeenstemming met de genomen beslissing.

Hij had een fijn getekend gelaat dat de uitwendige vertolking was van de even tere psyche die erachter tintelde.

Een blik en een handdruk verwoordden méér bij hem, dan een lang betoog . . .

Zó was zijn beeld in kliniek en kabinet.

Er was Albert Ide, de echtgenoot van Lydia. Zolang verzwakkende gezondheid en steeds aangroeiende professionele taken het toelieten, hebben we het paartje de dinsdagavond-ontmoetingen zien meemaken.

Zijn aanminnelijk guitig dochttertje Frieda beluisterde het eerste optreden van Rektor Massart, in ons milieu. Het te jonge zoontje Bart, zagen we er nog niet.

Gaarne vermelden we de namen van de drie, aan wie te vroeg echtgenoot en vader ontviel.

Ook wordt de gehele vriendschaar erbij betrokken: want allen moeten we ons pijnlijk troosten met slechts de herinnering aan een, die van het mooi menselijk gehalte, een heerlijk voorbeeld was.

FRANS VAN THILLO

Stil en zacht benaderde hij de dingen. Gretig was hij belust op het inleven van zijn doktersroeping, en met stugge volharding kweet hij zich van zijn beroepstaken.

Hij was zoon van Antwerpens Ere-voorzitter van de gouwafdeling. Zo veel de praktijk en het pril jong gezinssfeertje het veroorloofden, maakten Frans en zijn vrouwtje, de vergaderingen mede.

Frans was van het soort dat, op latere leeftijd, een familiale traditie verder zou hebben gebouwd én in het V.V.A., én er buiten. Toen brak de twijg af, brutaal, zoals alléén on-natuur het kan doen . . .

Aan Edmond en Annie van Thillo — de ouders — aan Frans' gade en kinderen verwoordt hier het V.V.A. eens te meer zijn innig medevoelen in een allersmartelijkst verlies.

W.O.

Uit de Gouwen

Campinia Academica

januari 1970: Prof. François Perin, Volksvertegenwoordiger van het „Rassemblement Wallon“, over: Wallonië, Vlaanderen en Brussel.

januari 1970: De kabaretgroep „Malingenkolder“.

februari 1970: Dr. P. J. Carpentier, piloot en voorzitter van V.V.A.-Antwerpen, over: Luchtvaartproblemen der provincie Antwerpen.

Limburg

23 januari 1970: Prof. Dr. P. J. de Schepper, over: L.S.D., Marihuana, e.d..

Oost-Vlaanderen

16 januari 1970: Mr. John Bultinck, advocaat en T.V.-kok, over: Wij leven om te eten. (Europahotel, Gordunakaai, Gent, 20.30 uur).

31 januari 1970: Twaalfde galabal „Arteveldebal, Gent oud en jong“ in de bovenzalen van de Kon. Opera te Gent. Drie orkesten, koude schotels, bar. Avondkledij. 21 uur. 180 fr. met gratis bespreking voor onze leden.

West-Vlaanderen

7 januari 1970: Nieuwjaarspartij te Kortrijk, waaraan alle West-vlaamse afdelingen deelnemen.

Overlijden

31 augustus 1969: Dr. med. Omer van den Noortgate, 68 jaar, Herfelingen, na een verkeersongeval.

6 november 1969: Apoteker Lucien Cobbaert, 62, jaar, Vilvoorde. Beiden behoorden tot onze oudste en trouwste leden.

Het gezin van advocaat Jos Dessers uit Tongeren verloor een kindje.

Huwelijk

Leentje Aelvoet uit Leuven en de heer Jan Convents huwden op 6 december 1969.

Ir. Jo Steverlynck, Kortrijk, trad in het huwelijk op 13 december met mejuffrouw Marie-Christine Paelinck, Wemmel.

Geboorte

Op 28 september 1969 te Oss: Micheline, in het gezin van Anny en Ludo Matthyssen.

Op 7 november 1969 te Berchem: Isabel, bij Dr. en mevrouw Theo Costy.

Aanbevolen voor:

KREDIET

BELEGGINGEN

SPAAR- EN VOORZORGSTELSEL

Private Spaarkas

Gesticht in 1917

H. Jasparlaan 113 - Brussel 6

N.V. CENTRALE HYPOTHEEK- EN VERZEKERINGSKAS

Voorzitter: E. F. BRIEVEN